

Sancti Gregorii Papæ Primi Cognomento Magni Opera

In Tres Tomos Distributa. Ex quamplurimis MSS. Codicibus emendata ;
Additæ Sunt Quædam Notæ in Dialogos & Epistolas ejusdem S. Gregorii

Gregor <I., Papst>

Lutetia Parisiorum, 1675

Qvarta Pars. Qvaliter Prædicator Omnibvs Rite peractis ad semetipsum
redeat, ne hunc vel vita vel prædicatio extollat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74915)

QVARTA PARS.

QV ALITER PRÆDICATOR OMNIBVS RITE
peractis ad semetipsum redeat, ne hunc vel vita vel prædicatio extollat.

CAPUT UNICUM.

65.

S

ED quia sepe dum prædicatio modis congruentibus ubertim funditur, apud semetipsum de ostensione sui occultâ lætitiâ loquentis animus sublevarur, magna curâ necesse est ut timoris laceratione se mordeat: ne qui aliorum vulnerâ medendo ad salutem revocet, ipse per negligentiam suâ salutis intumescat, ne proximos juvando se deserat, ne alios erigens cadat. Nam quibusdam sepe magnitudo virtutis occasio perditionis fuit: ut cum de confidentia virium inordinatè securi sunt, per negligentiam inopinatè morerentur. Virtus namque cum vitis renititur, quadam delectatione ejus sibi metipsum animus blanditur: sitque ut bene agentis mens metum suę circumspeditionis abiciat, atque in sui confidentia secura requiescat; cui jam torpentis seductor callidus omne quod bene gessit enumerat, eamque quasi præ ceteris præpollentem in tumore cogitationis exaltat. Unde agitur, ut ante justî judicis oculos fovea mentis sit memoria virtutis: quia reminiscendo quod gessit, dum se apud se erigit, apud humilitatis auctorem cadit. Hinc namque superbienti animæ dicitur: *Quò pulchrior es, descende, & dormi cum incircumcisus.* Ac si apertè diceretur: Quia ex virtutum decore te elevas, ipsa tua pulchritudine impelleris ut cadas. Hinc sub Hierusalem specie, virtute superbiens anima reprobarur, cum dicitur: *Perfecta eras in decore meo, quem posueram super te, dicit Dominus, & habens fiduciam in pulchritudine tua, fornicata es in nomine tuo.* Fiducia quippe suæ pulchritudinis animus attollitur, cum de virtutum meritis læta apud se securitate gloriatur. Sed per hanc eandem fiduciam ad fornicationem ducitur: quia cum interceptam mentem cogitationes suæ decipiunt, hanc maligni spiritus per innumera vitia seducendo corrumpunt. Notandum verò quoddam dicitur: *Fornicata es in nomine tuo:* quia cum respectum mens superni rectoris deserit, laudem protinus privatam querit, & sibi arrogare incipit omne bonum, quod ut largitoris præconio serviret accepit; opinionis suæ gloriam dilatare desiderat, satagit ut mirabilis cunctis innotescat. In suo ergo nomine fornicatur, quæ legalis thori connubium deserens, corruptori Pf. 77. 8 spiritui in laudis appetitu substernitur. Hinc David ait: *Tradidit in captivitatem virtutem eorum, & pulchritudinem eorum in manus inimici.* In captivitatem etenim virtus & pulchritudo in manus inimici traditur, cum deceptæ menti antiquus hostis ex boni

A operis elatione dominatur: quæ tamen virtutis elatio, quamvis plenè non superat, utcumque tamen & electorum animum sæpe tentat, sed cum sublevarur desinitur, destitutus ad formidinem revocatur. Hinc etenim David iterum ait: *Ego dixi in abundantia mea, non movebor in æternum.* Sed quia de confidentia virtutis intumuit, paulò post quid pertulit, adjunxit: *Avertisti faciem tuam à me, & factus sum conturbatus.* Ac si apertè dicat: *Fortem me inter virtutes credidi, sed quantæ infirmitatis sim derelictus agnovi.* Hinc rursum dicit: *Iuravi, & statui custodire judicia justitiæ tuæ.* Sed quia ejus virium non erat manere in custodia quam jurabat, debilitatem suam protinus turbatus invenit. Unde & ad precis opem repente se contulit, dicens: *Humiliatus sum usquequaque Domine, vivifica me secundum verbum tuum.* Nonnumquam verò superna moderatio priusquam per munera provehat, infirmitatis memoriam ad mentem revocat, ne de acceptis virtutibus intumescat. Unde Ezechiel propheta quoties ad contemplanda caelestia ducitur, prius filius hominis vocatur: ac si hunc apertè Dominus admoneat, dicens: *Ne de his quæ vides, in elatione cor subleves, cautus perpende quod es: ut cum summa penetras, esse te hominem recognoscas, quatenus dum ultra te raperis, ad temetipsum sollicitus infirmitatis tuæ fræno revocaris.* Unde necesse est, ut cum virtutum nobis copia blanditur, ad infirma sua mentis oculus redeat, seseque salubriter deorsum premat; nec recta quæ egit, sed quæ agere neglexit, aspiciat: ut dum cor ex memoriâ infirmitatis atteritur, apud humilitatis auctorem robustius in virtute solidetur. Quia & plerumque omnipotens Deus idcirco rectorum mentes quamvis ex magna parte perficit, imperfectas tamen ex parva aliqua parte derelinquit: ut cum miris virtutibus rutilant, imperfectiois suæ rædio tabescant, & nequaquam se de magnis erigant, dum adhuc contra minima innitentes laborant; sed quia extrema non valent vincere, de præcipuis actibus non audeant superbare. Ecce bone vir, reprehensionis meæ necessitate compulsum, dum monstrare qualis esse debeat pastor, invigilo, pulchrum depinxi hominem pictor factus; aliosque ad perfectionis littus dirigo, qui adhuc in delictorum fluctibus versor. Sed in hujus quæso vitæ naufragio orationis tuæ me tabula sustine, ut quia pondus proprium deprimit, tui meriti me manus levet.

Pf. 29. b

Ibidem.

Pf. 118.

Ibid.

Ez. ch. 32. d

Ez. ec. 16. b

Pf. 77. 8

FINIS PASTORALIS CVRÆ S. GREGORII PAPÆ.

S.
GREGG
ri M
Tom. I